

Ιδού ο άνθρωπος

/ Γενικά

Πολλές φορές ξενύχτησα σκεπτόμενος.

Τι είναι άραγε σωστό με αυτό το θέμα και τι να είναι σωστό με το άλλο θέμα.

Επειδή σέβομαι ,πρώτα εσάς και ύστερα τον εαυτό μου θα πρέπει να ομολογήσω ότι όπου και αν κατέληγα ,ήξερα ότι αυτή την κατάληξη εύκολα μπορώ να την αναιρέσω την επομένη ημέρα ,αν επιπλέον στοιχεία για επεξεργασία, μου γινόντουσαν γνωστά. Έτσι ποτέ δεν κόλλησα σε κάποια ιδέα, ποτέ δεν φανατίστηκα με κάτι και ποτέ δεν είπα αυτό είναι το σωστό και τίποτα άλλο δεν υπάρχει. Πάντα ήμουν ανοιχτός να δεχτώ επί πλέον γνώση ,ενημέρωση και νέα στοιχεία για να επεξεργαστώ.

Όταν ξεκινούσα μια συζήτηση με κάποιον, απλά προσπαθούσα να καταφέρω να του δώσω να καταλάβει την δική μου άποψη. Να καταλάβει τι με κάνει να βλέπω τα πράγματα έτσι και όχι αλλιώς. Ποτέ δεν ξεκίνησα μια συζήτηση με σκοπό να κάνω τον άλλο να αλλάξει ιδέες και να ενστερνιστεί τις δικές μου.

Δεν με ενδιέφερε καθόλου να τον αλλάξω. Πρώτον γιατί είμαι σίγουρος ότι δεν ξέρω τα πάντα (άρα δεν μπορώ να είμαι σίγουρος ότι αυτά που πιστεύω είναι τα σωστά) και δεύτερον από σεβασμό προς τον συνομιλητή μου. Και πάντα απορούσα με τον συνομιλητή μου που αντίθετα από εμένα προσπαθούσε να με πείσει ότι αυτά που πιστεύει αυτός είναι τα μόνα σωστά και έπρεπε να αλλάξω γνώμη οπωσδήποτε. Φυσικά τον έπαυα από συνομιλητή μου και απέφευγα στο μέλλον να κάνω σοβαρές συζητήσεις μαζί του. Χάσιμο χρόνου!

Και ποτέ δεν κατάλαβα γιατί να είναι έτσι ο περισσότερος κόσμος. Όλοι ξέρουν τα πάντα. Όλοι έχουν άποψη για τα πάντα. Και βέβαια αυτοί είναι σωστοί και όλοι οι άλλοι είναι λάθος. Αυτό το ελάττωμα λοιπόν του ανθρώπου σε συνδυασμό με τον φόβο (που μας μπολιάζουν με χίλιους δύο τρόπους), εκμεταλλεύονται σοφά και αλάνθαστα οι κρατικοί του πλανήτη και κυβερνάνε άφοβα.

Μας πείθουν ότι αυτά που πιστεύουν είναι τα σωστά μας πετάνε και ένα φαροκόκαλο πασπαλισμένο με ιδέες να έχουμε κάτι να λέμε και εκμεταλλευόμενοι αυτό το ελάττωμα που έλεγα παραπάνω, μας αναγκάζουν να χωριστούμε σε ομάδες.

Έχοντας όμως αυτό το ελάττωμα οι άνθρωποι δεν μπορούν να λειτουργήσουν σωστά. Ο οπαδός μιας ομάδος ,ενός κόμματος , μιας θρησκείας (η οτιδήποτε άλλο κατατάσσει τον άνθρωπο σε μια κατηγορία) αν αφήσει να πειστεί ότι αυτό που του λένε είναι το μόνο σωστό ,όχι μόνο φανατίζεται ,αλλά προσπαθεί να το επιβάλει και στους άλλους. Να τους αλλάξει γνώμη δηλαδή. Το ελάττωμα που έλεγα δεν τον αφήνει ούτε μια στιγμή να σκεφτεί ότι μπορεί να είναι λάθος. Ούτε μια στιγμή δεν περνά από το μυαλό του ότι αύριο μπορεί να μάθει νέα πράγματα που θα τον υποχρεώσουν να ξανασκεφτεί τις απόψεις του. Δεν δίνει στον εαυτό του την δυνατότητα να γίνει σοφότερος αύριο . Όχι.! Αυτός τα ξέρει όλα ΤΩΡΑ.!

Και αφήνει να γίνεται οπαδός κάποιων που τον πείσανε ότι αυτοί είναι οι σωστοί και όλοι οι άλλοι να πάνε να πνιγούνε. Αν δεν συμφωνήσεις με τις απόψεις του, γίνεσαι εχθρός ή στην καλύτερη περίπτωση αντιπαθής. (Άστε που ένα σωρό πόλεμοι και δεινά της ανθρωπότητας έχουν συμβεί ακριβώς επειδή κάποιοι πίστευαν ότι αυτοί ήταν σωστοί και οι άλλοι λάθος)

Του διαφεύγει από το μυαλό, ότι αν μούνε κλέφτες στο σπίτι του αυτός θα φωνάξει Βοήθειαααα. Και θα περιμένει έναν άνθρωπο να έρθει να τον σώσει.

Έναν άνθρωπο! Όχι έναν Παναθηναϊκό η Ολυμπιακό ,ούτε έναν Δεξιό η αριστερό, ούτε έναν Χριστιανό η Μωαμεθανό ούτε έναν Έλληνα η Αλβανό μα ούτε έναν άσπρο η μαύρο. Έναν οποιονδήποτε άνθρωπο.

Στον άνθρωπο όμως ...δεν πιστεύει κανείς.!

Η δύναμη του μας είναι αδιάφορη και ενοχλητική έως ότου την χρειαστούμε για δικό μας όφελος

Εκτός βέβαια αν ο άνθρωπος αυτός συμφωνεί με τις δικές του απόψεις. Γιατί με

τον ίδιο άνθρωπο που σήμερα ζητά την βοήθεια του για να σωθεί από τους κλέφτες ,αύριο θα μπορούσε να πλακωθεί στο ξύλο επειδή πιστεύει κάποιο άλλο κόμμα από αυτό που ο ίδιος πιστεύει. Ειρωνεία ε!

Ιδού ο άνθρωπος λοιπόν....όπως τον έφτιαξαν οι άνθρωποι.

Πιστεύω λοιπόν (για να καταλήξω κάπου) ότι είναι σωστό να υπάρχουν διαφορετικές απόψεις. Μέγιστο όμως λάθος ,αν προσπαθούμε να πείσουμε τον άλλον ότι οι δικές μας απόψεις , όχι μόνο είναι οι σωστές ,αλλά και αυτός θα πρέπει να αλλάξει τις δικές του και να αποδεχτεί τις δικές μας.

Αδικούμε πρώτα τον ίδιο μας τον εαυτό, αφού του στερούμε την δυνατότητα κάποτε να αλλάξει γνώμη αν μάθει κάτι επιπλέον και μετά προσβάλουμε τον συνομιλητή μας.

Κάποτε να γίνει καλύτερος!

John fenix

Πηγή: llazaros.blogspot.gr